

LEDČICKÉ NOVINY

X. ročník, duben 2009

Vážení a milí spoluobčané,
držíte v rukou jarní číslo našeho obecního zpravodaje, v němž bych se tentokrát na úvod zastavila u několika důležitých sdělení.

Na našem obecním úřadě už od listopadu loňského roku funguje tzv. CZECH POINT, neboli Český podací, ověřovací a informační národní terminál, ze kterého lze pořídit pro občany Ledčic informace z katastru nemovitostí, živnostenského a obchodního rejstříku, z rejstříku trestů a výpis z karty řidiče. Tento systém je určité výhodným „zařízením“ pro všechny, kteří neradi tráví dlouhý čas na nejrůznějších úřadech. Věřím, že si všichni na tuto službu velmi brzy zvykneme.

Přestože 1. etapa kanalizace je zprovozněna více než rok, bylo zatím od Dolánek po návés připojeno jen několik málo nemovitostí. Splašky tu v některých místech tečou veřejným prostranstvím, čehož jsme si v Ledčicích neradi „užívali“ drahá léta. Obec – tedy my všichni – přece nevyvalovala 40 miliónů korun na to, aby došlo pouze k minimálnímu zlepšení situace! Věřím, že majitelé oněch nepřipojených nemovitostí čekali na jaro, aby se pustili do práce. Mají totiž jenom ještě do konce tohoto kalendářního roku čas na to, aby své domy na kanalizaci napojili. Od Nového roku 2010 totiž ti nepřipojení budou ze zákona povinni prokazovat úředním dokumentem, kde a v jakém množství ekologickým způsobem (tedy na čistírně odpadních vod) likvidují domovní splašky.

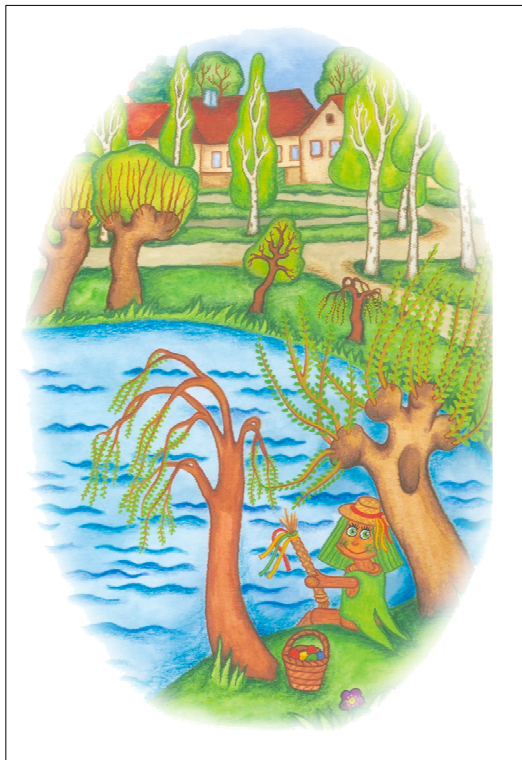
K jednání budou písemně pozváni, na základě zákona 359/1999 o sociálně - právní ochraně dětí, rodiče těch dětí, na které byly na obecní úřad vzneseny spoluobčany stížnosti. Společně se pokusíme řešit vzrůstající a nesmírně drahou otázku vandalizmu. Dohled rodičů a domluva jejich „ratolestem“ obvykle v podobných případech „zabírá“. V opačné situaci by totiž obec musela na zákonných zástupcích dětí vymáhat náklady spojené s likvidací škod vzniklých vandalstvím. A těch v poslední době opravdu není málo. Jiným způsobem, než důslednými sankcemi, jim asi přítrž neučiníme.

S příchodem jara se v obci čím dál častěji projíždějí ve vozítkách na elektrický pohon i velmi malé děti bez dohledu dospělých! Až rozum zůstává stát. Nechtějme ani domyslet, co všechno se ve zlomku vteřiny může stát a jak strašně tragické následky to může přinést vinným i nevinným.

Dále bych chtěla upozornit majitele nemovitostí a pozemků přiléhajících k vozovkám a chodníkům v místech, kde bylo na Ladech a na Hajkově dáno „do země“ elektrické vedení, že je v příštích dnech navštíví zástupci obce. Vzhledem k tomu, že se připravuje oprava zdejších komunikací, bude od nich třeba vyjádření, zda s rekonstrukcí souhlasí, či nikoliv. Do přípravných situací a nákrešů mohou vlastníci nemovitostí nahlédnout na obecním úřadě nebo na webu obce www.ledcice.cz.

Práce na dětském hřišti pro nejmenší, jak jste si určitě všimli, pokračují terénními úpravami. Dík patří především firmě Semmerlock, panu Ing. Šafaříkovi z Pískovny Ledčice a firmě Řezníček.

Krásné velikonoce a hodně sluníčka přeje

Jiřina Michovská

Malá ledčická

kronika

Naší jubilanti

V první polovině roku 2009 oslavili, nebo oslaví, svá významná jubilea:

Kovář Josef čp. 87, Urban Milan čp. 194, Vlnář Jiří čp. 51, Uhrová Jana čp. 139, Došek Vlastimil čp. 182, Uher Josef čp. 139, Kratochvílová Jaroslava čp. 198, Hrnčířová Vlasta čp. 77, Kučera Milan čp. 73, Bušilová Dana čp. 48, Michovský Ladislav čp. 113, Rubín Vladislav čp. 143, Petrák Josef čp. 123, Machová Marie čp. 210, Klatovská Marie čp. 65, Justová Alena čp. 82, Vránová Drahomíra čp. 70, Král Bořivoj čp. 189, Stehlíková Milena čp. 161, Došková Miluše čp. 103, Uher Josef čp. 147, Milerová Jarmila čp. 202, Jansová Miloslava čp. 88, Lipšová Marta čp. 164 Králová Marta čp. 224, Urbanová Terezie čp. 43.

Blahopřejeme všem těmto našim milým spoluobčanům k jejich významným životním výročím a přejeme jim hodně zdraví, klidu, pohody a rodinného štěstí i do dalších let.

Vzpomínáme

Řady obyvatel naší obce v roce 2008 navždy opustili:

Král Antonín čp. 117, Urbanová Jiřina čp. 148, Král Josef čp. 224.

Čest jejich památce.

Vítáme naše nejmenší

V roce 2008 se v naší vesnici narodily 2 děti:

Natálie Ohmová a Alice Pašková.

Přejeme jim šťastné a klidné dětství ve skvělé rodině.

V roce 2008 se z Ledčic odstěhovali:

Jiří a Bohumila Vejmolákoví, Jiří Šmíd, Jan a Adéla Bartákoví, Dagmar Klementová, Barbora a Markéta Mařákovi, Marcela Frühaufová, Pavlína Kaňková, Vlasta a Nikola Sirových, Martina Sirová a Matěj Rybář, Kateřina a Jiřina Bížovi a Kristýna Vinická.

Loni se do Ledčic přistěhovali:

Ilona Gregorová, Jana Chroustová, Terezie Urbanová, Roman Mikš, Petr Bušil, Jana, Barbora a Karel Sršňovi, Pavlína Králová, Stanislav a Zuzana Charvátovi, Petr Haluza, Michaela Vokrojová, Václav Hasman a Radana Dejlová.

Ať se jim u nás líbí a ať tu zapustí opravdu pevné kořeny.

Poděkování občanům Ledčic

My tři králové jdeme k vám, štěstí, zdraví, vinšujeme vám ... s touto koledou na rtech obcházeli 6. ledna tříkráloví koledníci naši vesnici a svou písní přinesli poselství o narození nového Spasitele. Na dveře místních domů svěcenou křídou psali iniciály K + M + B, které symbolizují jména tří biblických mudrců Kašpara, Melichara a Baltazara, ale jsou také počátečními písmeny latinského Christus mansionem benedicat – v překladu „Ať Kristus žehná tomuto domu.“

Tahle obchůzka dětských koledníků se v naší republice konala už podeváté. Jejím cílem je vybrat do zapečetěných kasiček od milosrdných lidí sebemenší příspěvek na charitativní projekty. Svými finančními dary v celkové hodnotě 1 956 korun jste vy, kteří jste v Ledčicích přispěli, dokázali, že osud potřebných lidí vám není lhostejný a že láska a pomoc bližním stále ještě nejsou prázdnými slovy. Nikdo totiž nemůžeme vědět, zda někdy sami nebudeme potřebovat něčí pomoc.

Podle dopisu z farní charity v Roudnici nad Labem se letos podařilo ve 20 obcích Podřipska „vykoledovat“ rekordních 97 500 korun, které půjdou na dobrou věc. Bude z nich pořízeno chybějící vybavení do Azylového domu pro ženy a matky s dítětem v roudnické Riegrově ulici.

Také vám za to patří velký dík. Věříme, že i za rok se pokusíte pomoci těm, kteří strádají a podporu potřebují.

Z internetu

K napsání těchto řádků mě inspirovaly „návštěvy“ na internetových stránkách okolních vesnic. Opravdu velmi se mi líbí www.sazena.estranky.cz, jejichž editorem je sazenský pan starosta, Ing. Rudolf Votruba. Jeho alternativní web je čtivý, trefný, vtipný a skutečně aktuální. Součástí menu je i kategorie „Chcípý pes“ reagující pravidelnými týdenními glosami na zdánlivě všední události v „jeho“ vesnici. Dokazuje tak pravý opak svým spoluobčanům, kteří tvrdí, že v Sazené se nic neděje. Ono dění – nedění je právě ten poklidný venkovský život, jenž, přiznejme si to, máme rádi. Ostatně stejní, věčně nespokojení remcalové, kteří tvrdí, že se tu nic nedělá a nic neděje, žijí i v Ledčicích. Také podle nich u nás „chcípul pes“. Menu pana starosty je skutečně pestré. Tak si na ně „klikněte“.

Vepřek má obsáhlé a graficky pěkně řešené stránky (www.veprek.cz). V nabídce najdete výpisy z pamětních knih, kronik a kalendářů, historii hřbitova, kostela, zvonice, unikátního vodního mlýna, školy..., prohlédnete si dobové fotografie, poznáte rodáky a osobnosti i mnohé další. Unikátní je strojopis operety o třech dějstvích „Na Řipu bílá kaplička“, která je zde uvedena v plném znění. Možná, že by stála za nastudování ochotnickými nadšenci.

Nová Ves (www.nova-ves.cz) má menu oficiálního webu rozděleno do čtyř hlavních částí – pro občany, pro návštěvníky, kulturní dění a fotogalerii. Stránky jsou zatím „ve výstavbě“, ale už teď zaujmou svou aktuálností i grafickým zpracováním.

Spomyšl (www.spomysl.cz) vsadila na přehlednost a nevtrávu elegantní barevnost svých stránek. Rychle na nich najdete všechno, co potřebujete.

Vraňany (www.vranany.cz) mají web strohý a popisný, málo aktualizovaný.

Černouček, Jeviněves a Mlčechvosty vlastní stránky provozované obcí nemají.

Pozor, děti, vesmír!

Obec Ledčice ve spolupráci s místní knihovnou vyhlašuje výtvarnou soutěž k Mezinárodnímu roku astronomie, jímž se stal (u příležitosti prvního použití dalekohledu Galileo Galileem před 400 lety) rok 2009. Připomeňme také vydání díla Johanese Keplera „Astronomia Nova“ v roce 1609. Takže tvořte, kreslete, malujte. Cokoliv, co má vztah k nekonečnému vesmíru, planetám, kosmickým letům, výzkumu vesmíru, k jeho vzniku,

fantastickým objevitelským cestám, mimozemšťanům – meze se vašim představám nekladou. Svoje obrázky odevzdejte **do 15. května** na obecním úřadě nebo v knihovně. Nejzajímavější a nejoriginálnější dílka budou oceněna. Všechna pak vystavíme tak, aby si je mohl každý prohlédnout.

Využijte ke své přípravě encyklopedií, internetu a dalších zdrojů. Možná, že někoho z vás tato věda chytne tak, že se vám stane koníčkem, nebo možná i povoláním.

Jak na krizi?

Přesně před 80 lety, roku 1929, propukla na Zemi celosvětová hospodářská krize, která prorostla jako ničivá houba veřejným i soukromým životem jejího obyvatelstva. Tehdy, stejně jako dnes, ji národohospodáři charakterizovali jako „krizi z nadbytku.“

Dostali jsme se do časů, kdy není zrovna „posvícení“ a kdy nejčastěji používanými slovy ve všech sdělovacích prostředcích jsou „hospodářská recese“ či „finanční krize“. Desítky odborníků a „odborníků“ navrhuji svá řešení. Jedni říkají: „Bude hůř“, jiní: „To nejhorší máme za sebou“. Co si tedy vybrat?

Vezmeme-li selský rozum do hrsti, sami si dokážeme spočítat, že:

- je dobře zavést domácí „obálkovou“ metodu hospodaření, jako to dělávaly naše babičky
- nesmíme utrácet za to, co není opravdu nutné
- musíme mít stále nějakou finanční rezervu, abychom měli kam „sáhnout“, bude-li nám „ouvej“
- nemůžeme si brát zbytečné či předražené půjčky a také nesmíme naletět podvodníkům
- musíme průběžně a včas platit své pohledávky, každé pozdržení či odložení splátky dluhu, inkasa, hypotéky, leasingu atd. prohloubí naše problémy s domácí „kasou“
- musíme řešit situaci společně, celá rodina, i s dětmi, a o problémech mluvit
- máme si dávat jen malé, reálné a splnitelné cíle
- chybám i průšvihům bychom se měli umět i zasmát
- je dobré sbírat informace, ověřovat je, škrtat v nich; jen tak zjistíme nové možnosti, jak na „věc“
- nestyd'íme se, pokud je třeba, navštívit sociální odbor, který ví, jak pomoci v hmotné nouzi
- je nutná trpělivost, boj se stresem, relaxace, provozování koníčků, uvolnění a „čistá hlava“ – jinak se „zblázníme“
- musíme dobře spát, dopřávat si radostné a příjemné zážitky, dělat zkrátka každý den chvíli cokoli, co nás potěší

V tisku, na internetu, v televizi, se denně dozvíte, co všechno s sebou krize nese. Tak tedy: bude se prý prodlužovat délka dámských sukní (odborně se tomu říká „index dolního lemu“), v módě budou pomalejší písňe, na odbyt půjdou projímadla (příčinou zácpy prý je nekvalitní strava a stress), bude se opět víc platit hotově namísto peněžními kartami, více se bude nakupovat oblečení v second-handech, lidé si budou dávat své věci opravovat, než aby kupovali nové ...no, hlavně, že jsme připraveni. Ale opravdu: nezištnou pomoc každý z nás najde většinou na konci vlastního ramene. To je jediná jistota a stará známá pravda.

Sbírka pro diakonii Broumov

Občanské sdružení Diakonie Broumov ve spolupráci s Obcí Ledčice vyhláší sbírku, která se uskuteční od 1.dubna do 10.května 2009. Věci můžete předat vždy každé pondělí ve sběrném dvoře č.p.108. Mimo uvedenou dobu vždy po předchozí dohodě s pracovníkem obecního úřadu. Děkujeme za Vaši pomoc.

Otevření naučné stezky v Ledčicích

V sobotu 23. května tohoto roku začne v našem katastru sloužit všem místním obyvatelům, turistům a návštěvníkům nová naučná stezka k památnému Řípu, která ponese jméno praotce Čecha. Její otevření je chystáno ve slavnostním stylu. Nejprve proběhne koncert v kostele svatého Václava, poté zástupce římskokatolické církve posvětit znovuobnovená Boží muka Na skalce, u kterých potom zástupci dětí a omladiny zasadí památnou lípu. Starostka obce přestřihne stužku na úvodním panelu a připije si s přítomnými hosty a realizátory stezky na její úspěch, bohatou návštěvnost i na to, aby zůstala v pořádku a neponičena.

Všichni společně si pak projdou revitalizovanou cestu k Mnetěši, kolem níž bude instalováno několik informačních tabulí. Jejich obsah návštěvníky seznámí s lokální živou a neživou přírodou, místní historií, zemědělskou tradicí, archeologií, středověkou obchodní spojnici – Lužickou cestou, zdejšími geologickými

poměry i geniem loci tohoto překrásného koutu naší vlasti – mýtickou horou Říp, která kdysi dávno svým kouzlem a magičností učarovala našim předkům a přinutila je, aby tu zapustili kořeny. Na 1,5 kilometru dlouhé stezce budou umístěna tři odpočívadla opatřená nezbytnými koši na odpadky. Celá trasa bude označena standardními zelenobílými značkami Klubu českých turistů.

Projekt „Naučné stezky praotce Čecha“ byl realizován v letech 2007 – 2009 díky aktivitě obce Ledčice, finanční podpoře Ministerstva pro místní rozvoj a sponzorství podnikatelů Pavla Verneru, ing.Bohumila Pytlouna, Ladislava Michovského a firem Zepris s.r.o. a Pískovna Ledčice.

Děk patří také všem ostatním – dospělým, dětem i mládeži – za aktivní pomoc při revitalizaci tohoto krásného přírodního prostředí.

Záměrem bylo upravit a vytvořit místo sloužící k ekologické výchově a k aktivnímu odpočinku jeho návštěvníků. Zdejší region představuje soubor mimořádných hodnot z hlediska krajinářského, památkového, geologického, historického, botanického i zoologického. Je vhodná pro pěší i cyklisty. Její převážná část vede po polní cestě. Naučnou stezku je vhodné absolvovat od jara do podzimu, ale má své kouzlo i v zimě. Doporučená označená zastavení návštěvníci určitě rozšíří o další, neboť na každém kroku se otevírají nové a nové vyhlídky do kraje, který dokáže oslovit a chytout za srdce.

Při příležitosti otevření nové naučné stezky budou na jejich původní místo instalována nově rekonstruovaná boží muka. Na pískovcovém podstavci je vytesán rok obnovy – 2009. Kříž opravil a tělo Krista opatřil zlatou folií sochař Karel Meloun.

Říká se, že lidská sídla nevznikají na místech ledajakých, ale tam, kde ze země stoupá pozitivní síla. Těžko dnes posoudit, co bylo tím magnetem, který naše předky přivedl do tohoto kraje a vybídl je, aby si zde vystavěli svá sídla. Jisté ale je, že vybrali skutečně dobře.

Pokud si uděláte 23. května čas, přijďte společně příjemně a účelně strávit hezký den, který bude večer zakončen tradiční Májovou taneční zábavou na hřišti ledčické školy. Těšíme se na vás. Jste srdečně vítáni.

Kam za kulturou?

V poslední době, vzhledem k celosvětové krizi, je zřejmý znatelný odklon návštěvníků od drahých divadelních představení, muzikálů a megakonzertů. Lze to pochopit, protože pravděpodobně obecně platí, že investice do volného času a umění je omezována jako první.

Nebezpečím tohoto krizového období, kdy se stále více lidí potýká s hmotnými problémy, je ubývání vztahů. Nejen od lidí k lidem. Také k přírodě, k historii, k tradicím. Lidé se uzavírají do svého „malého“ světa. Jakmile se obec stává pouze jakousi spící nocleznou, kde se veškerá komunikace (či spíše nekomunikace) odehrává za čtyřmi stěnami u rozsvícených televizorů, dostává se postupně naprostá lhostejnost k okolí, nezájem o společenský život a starost jen o to „moje“.

„Dělat“ kulturu v takovém prostředí a za takové situace, připravovat společenské akce, chystat sportovní utkání... je věc nejen ošemetná, ale také složitá a mnohdy nevděčná. Činností se chápou stále stejní lidé; všimněte si. A „léčba“?

Naučme se znovu pocítit kouzlo setkání s přáteli a známými, těšme se na příjemné popovídání, na nové kulturní zážitky a dojmy. Možná, že i ten stále více chybějící a vysmíváný patriotismus a časem prověřené hodnoty začnou převládat nad kýčovitou, křiklavou, a tak často děsivě násilnickou úpadkovou „takykulturou“, která je nám vnucována ze všech stran. A která už také napáchala tolik škody na vzdělanosti, vkusu, kulturnosti a, přiznejme si, i mravnosti tohoto národa. Nepříznivě se změnilo pořadí hodnot. Chování a vyjadřování některých lidí je žalostné. Nedopusťme, abychom se stali společenstvím bůčku, piva a bačkor a aby naše domácnosti připomínaly nedobytné pevnosti za jejichž „hradby“ nikdo a nic nesmí.

Věřím a doufám, že nabídka kvalitních kulturních akcí pořádaných v Ledčicích většinou zdarma, nebo za symbolické vstupné, přiláká vyšší počet návštěvníků. Naše vesnice byla vždycky pospolitou enklávou, takže „přijďte pobejt“.

- 30. dubna přijďte na tradiční místa „pálit čarodějnice“
- 23. května bude slavnostně otevřena nová naučná stezka a večer si můžete zatančit na Májové veselici
- v červnu proběhne v areálu školy tradiční Dětský den
- 23. června od 20,30 hodin jste všichni zváni na pražskou Kampu, kde Ledčický příležitostný sbor společně s desítkami pražských umělců zazpívá „letní provedení“ České mše vánoční Jakuba Jana Ryby

Informace o KPÚ

Všichni majitelé vlastníci pozemky v katastru naší obce jistě ví, že už po určitý čas probíhají jednotlivé etapy komplexní pozemkové úpravy. V katastrálním území (k.ú.) Ledčice provádí Pozemkový úřad Mělník Komplexní pozemkovou úpravu (KPÚ). Pozemková úprava se provádí podle zákona č. 139/2002 Sb., v platném znění a jejím zpracovatelem je firma GEOREAL, spol. s r.o. z Plzně. Koncem léta 2009 se v rámci KPÚ uskuteční projednání tzv. soupisů nároků vlastníků. Zpracovatel zde seznámí vlastníky s tím, které jejich pozemky jsou zahrnuty do KPÚ a jak byly pro tento účel oceněny. Jedním z hlavních cílů jednání je získat od vlastníků informace o tom, jaké mají požadavky na nové umístění pozemků v návrhu nového uspořádání pozemků. Proto je důležité, aby se všichni pozvaní vlastníci tohoto jednání zúčastnili. Včas obdrží osobní pozvánku.

Převzali jsme z tisku

Nedovolené vypouštění odpadních vod se prodraží!

„Veškeré odpadní vody, vzniklé v obytných stavbách, musí být zlikvidovány v souladu se zákonem (zák.č.254/2001 Sb. „vodní zákon“). Jestliže není obytná stavba napojena na splaškovou kanalizaci nebo domovní čistírnu odpadních vod, ale pouze na žumpu, je vlastník takové stavby povinen zajistit zákonnou likvidaci odpadních vod – tedy jejich odvoz na centrální čističku odpadních vod v Mělníku. Jakékoli jiné nakládání s odpadní vodou (hnojení, vypouštění do vsaku či do dešťové kanalizace) je v rozporu se zákonem. Fyzické osobě (občanovi) hrozí pokuta až do výše 50 000 korun, právnické osobě a fyzické osobě oprávněné k podnikání (podnikateli) může být uložena pokuta až do výše 10 000 000 korun,“ upozornil MVDr. Ctirad Mikeš, vedoucí Odboru životního prostředí a zemědělství Městského úřadu Mělník.

Podle informací Dr. Ctirada Mikeše odpadní voda musí být před vypuštěním vždy vyčištěna. Odpadní voda vyčerpaná z žumpy musí být odvezena na centrální čističku odpadních vod. K vývozu žumpy musí přepravce vydat doklad s uvedením, na jakou čističku bude odpadní voda vyvezena. Těsnost žumpy musí být zaručena (povinnost vlastníka stavby) a při kontrolách bude kladen důraz především na úplnost dokladů o vývozu žumpy do čističky odpadních vod.

(red)

Zahrada u šesti kapek rosy

Manželé Hobíkoví vás zvou do Chramostku u Lužce nad Vltavou, kde pro milovníky zahrádek připravili na příští období tyto akce: 19.4.2009 Jarmark dřevin a sadby, 3.5.2009 Jarmark sadby květin, 5.7.2009 Výstava bonsajů, 18.10.2009 Dušičkový jarmark, 8.-15.11.2009 Výstava chryzantém a 20.12.2009 Vánoční jarmark.

Začátky akcí jsou vždy v 9 a končí v 17 hodin. Všichni jsou srdečně zváni.

Poděkování

- panu Václavu Vosovi za pořízení kolekce DVD nahrávek z České mše vánoční v provedení Ledčického příležitostného sboru a orchestru a z první obecní zabíjačky. Nemenší dík mu patří za dobové fotografie mající vztah k naší obci a za fotodokumentaci zabíjačky.
- panu Miroslavu Síglovi za dnešní příspěvek do Ledčických novinek
- paní Drahomíře Vránové (zároveň s upřímnou omluvou) za poskytnutou fotografii a hračky do MŠ
- manželům Kučerovým za knihy do knihovny
- paní Bartošové čp.74 za poskytnutí dobových fotografií z rodinného archívu
- manželům Reilichovým a panu Sirovému za velkorysý finanční příspěvek na skříň na lůžkoviny do MŠ
- paním Tomáškové a Holé za sladkosti na karneval v MŠ
- paní Tomáškové za přípravu záhonů na školní zahradě a za pomoc při velikonoční výzdobě školy
- ČSCHDZ za finanční příspěvek do MŠ a ZŠ
- panu Holému za sponzorování loutkového představení
- paní Kovářové za velikonoční dekorativní předměty
- manželům Chaloupkovým za mikroskop k počítači
- paním Tomáškové, Floriánové, Jansové, Králové, Hofmanové za občerstvení na Noc s Andersenem
- panu Šindelářovi za ukázkou pletení velikonoční pomlázky
- paní Modrákové z Klenče za ukázkou zdobení kraslic
- panu Zdeňku Čermákovi za pořízení nahrávky (CD) z Truvérské mše

Rožpočet Obce Ledčice na rok 2009

Příjmy		Výdaje	
Daň z příjmů fyz. osob ze záv. 1111	900 000,00 Kč	Les	25 000,00 Kč
Daň z příjmu fyz. osob ze sam. 1112	90 000,00 Kč	Psí útulek	6 000,00 Kč
Daň z příjmu fyz. osob z kap. 1113	70 000,00 Kč	Silnice	20 000,00 Kč
Daň z příjmů práv. osob 1121	1 300 000,00 Kč	Pitná voda	50 000,00 Kč
Daň z přidané hodnoty 1211	1 800 000,00 Kč	Spoje	135 000,00 Kč
Poplatek za komunální odpad 1337	240 000,00 Kč	Základní školy-neinvestiční transfery obcím	70 000,00 Kč
Poplatek ze psů 1341	12 000,00 Kč	Základní školy	400 000,00 Kč
Poplatek ze užívání veř. prost 1343	1 000,00 Kč	Činnosti knihovnické	60 000,00 Kč
Poplatek za VHA 1347	20 000,00 Kč	Kronika	5 000,00 Kč
Odvod z výtěžku provozování lo 1351	40 000,00 Kč	Zachování a obnova kulturních památek	50 000,00 Kč
Správní poplatky 1361	50 000,00 Kč	Rozhlas	172 000,00 Kč
Daň z nemovitostí 1511	800 000,00 Kč	Péče o kult.dědictví	100 000,00 Kč
NI př.dot. ze st. r. pro ZŠ+OÚ 4112	80 000,00 Kč	Ledčické novinky	10 000,00 Kč
Příjmy z vydob.prost.-pískovna	200 000,00 Kč	Ost. tělovýchovná činnost	30 000,00 Kč
Přijaté příspěvky na pořízení kanalizace	1 050 000,00 Kč	Spolky	20 000,00 Kč
Spoje	170 000,00 Kč	Činnost ordinací praktic. lékařů	3 000,00 Kč
Příjmy z pronájmu pozemků	100 000,00 Kč	Sběr a odvoz komunálních odpadů	260 000,00 Kč
Příjmy z pronájmu nemovitostí	105 000,00 Kč	Sběr a odvoz ostatních odpadů	260 000,00 Kč
Příjmy ze Sběrného dvora	25 000,00 Kč	Ost. záležitosti požární ochrany	10 000,00 Kč
EKO KOM	50 000,00 Kč	Zastupitelstva obcí	780 000,00 Kč
Příjmy z kopírování, informací	5 000,00 Kč	Činnost místní správy	800 000,00 Kč
Příjmy z úroků	30 000,00 Kč		6 221 000,00 Kč
Příjem celkem	7 138 000,00 Kč		
		Dlouhodobě přijaté půjčené fin.prostředky	500 000,00 Kč
		Uhrazené splátky	417 000,00 Kč
			917 000,00 Kč
		Výdej celkem	7 138 000,00 Kč

Ohlédnutí

Masopust v Ledčicích voněl zabíjačkou

Ledčická obecní zabíjačka byla letos premiérová, ale podle vysoké návštěvnosti i dobrého ohlasu se dá předpokládat, že odstartovala novou tradici. Statný, více než dvousetkilový pašík, či lépe řečeno „vepřová slečna“, byl zbaven břemene pozemské pouti v sobotu 28. února. Celý „výrobní proces“ řídil pevnou ale laskavou rukou řeznický virtuos, pan Antonín Škabraha. Jeho zásluhou mohli všichni v reálu sledovat ukázky řeznického řemesla, ale postupně i ochutnat vynikající vepřové speciality.

Začalo se ještě za tmy. Pepa Miler už o půl šesté roztopil všechny tři kotle, kde se brzy začala vařit nejmíň „cisterna“ vody. To už tu byl zmíněný mistr řeznický a dostavili se i nezbytní pomocníci – Milan Kučera, Roman Jansa, Luboš Král, Jirka Mareš, Tonda Salač, Mirek Postránecký, Láďa Michovský a Jirka Bušil. Zajeli s klecí ke Královům pro pašíka – hlavní postavu celého zabíjačkového ceremoniálu - který tam „nocoval“.

Očekávala jsem nějaké „vzrůšo“ – honičku za unikajícím prasečím nešťastníkem, jak obvykle s chutí popisují někteří očití svědkové. Nic takového. Naopak, pan řezník šel „na věc“ lidsky, v poklidu a s rozvahou. Odsouzence podrbal za ušima, řekl mu pár vlídných slov a téměř něžně ovázal provázkem jeho zadní nohu. Pašík potom nevzrušeně vyšel ven z otevřené klece, a... U toho jsem ovšem nebyla, jen jsem z povzdálí slyšela tlumené cvaknutí řeznické „pistole“.

Následovalo tradiční zachytávání a míchání krve. To aby se nesrazila a mohla se později vmíchat do „prdeláčky“ – černé kroupové polévky. V další fázi se ročně navalilo do troků, bylo posypáno mletou kalafunou, opařeno horkou (ale jen tak akorát, ne vroucí) vodou a řetězy, či po chvíli kovovými zvonečky, odrbáno dohladka. Tahle práce vyžaduje vytrvalost a chlapeckou sílu. Po koupeli v neckách, když je čuník bílý jako panenka, se zavěsí na rozporku, a to tak, že řezník nařízne kůži zadních noh a na šlachy nasadí háky zmíněného trámku. Prase je pak vytaženo z necek do vzduchu na trojnožku, takže celek vypadá jako indiánský vigvam. Zbývá doholit zbylé štětiny ostrou břitvou a pro jistotu kůži přezahnout „letlampou“. Než ji pan Škabraha vypne, připálí si od ní další cigaretku a po jejím vychutnání chirurgicky přesně rozřízne pašíkovu břišní dutinu. Nastává kuchání, vyvržení „vnitřku“ a po chvíli i porcování vepřové hmoty. Mezi těmito jednotlivými úkony řezník vypráví historky, pánové si dávají něco ostřejšího a vzájemně se špičkují. Lehce drsnějším, mírně choulostivým, ale o to kamarádštějším a vtípnějším způsobem. Jirka Mareš zatím pečlivě čistí prasečí hlavu a později se s chutí chápe i dalších odborných prací, jako je seřezávání sádla z kůže, a podobně. Také „děvčata“ – Maruška Zemanová, Dana a Zuzana Sirových, Hana Rousová, Kačka a Jiřina Michovských, Jana Jansová, Milena Vovsová a Eva Kučerová – se musí pořádně otáčet. Připravují „vejmrdu“ – směs jablek a křenu k ovaru, smaží cibulku a vnitřní sádlo, krájejí maso na „partičku“, roznášejí sladké dobroty napečené ledčickými hospodyňkami, vaří grog, čaj, kávu či punč, nabízejí hotové speciality a stále dokola myjí hromady nádobí. Odpoledne ochotně nabídly svou pomoc Jiřina Salačová a Veronika Šourková.

V kotlích se pod dozorem „styčného důstojníka“ Pepy vaří vše potřebné. Silní mužové do chladna odnášení větší díly vepřového, které mistr řeznický naporcuje až v závěru dne.

Když je ovar, jak má být, pan Škabraha ho rozloží na „štoček“, tu a tam něco pokrájí „natenko“ a může se ochutnávat. Ženy si většinou nenechávají ujít jazyk. Snad proto, že pověra praví, že ta, která kousek sní, bude mít po celý následující rok jazyk ostrý jako břitvu. Ale „fajnšmekři“ vědí, že nejchutnější je rypáček a líčko a pochopitelně „štráfek“ z ouška. Hostů přichází stále víc.

A opět se krájí, koření, míchá a smaží. Tentokrát „partička“ – silný vepřový guláš, kolem kterého „tancuje“ každý, kdo je momentálně volný. Chuť má jedinečnou! Řezník teď zbytek ovaru rozsekává a rozsekává stále dokola sekáčkem

s dvojitým ostřím, kterému příznačně říká „kolíbka“. Vzniklý prejt míchá a koření a když má ten správný šmak, plní jím pomocí narážčky stovky jitrnic. Pomocníci mu skoro nestačí se „špejlováním“. I to je veliké umění. Ne každý dokáže konec střívků patřičně „zaštopovat“. Jitrnice totiž nesmí při vaření vytéct, ani propíchnout své „sousedky“, se kterými plave v kotli. Že je vše, jak má být, je zřejmé ze spokojeného výrazu návštěvníků, kteří na ně trpělivě čekají v ukázněných zástupech.

Ani tím „vepřový proces“ nekončí. Ještě je třeba zavařit polévku – prdelačku. Do vody po ovaru a jitrničkách se jemně a pomaloučku zamíchá krev a kroupy. Hosté polévku velmi chválí a mnozí běží domů pro „bandičku“ nebo hrnec.

Rozděláním masa na menší kusy se zabíjačka dostává do finále. Když je „po všem“, hosté odcházejí s nějakými těmi masnými specialitami domů. Věřte, nebo nevěřte, nezbylo vůbec nic. Jen organizátoři zůstávají. Čeká je hora mastných hrců, ušpiněného nádobí, zapatlaných stolů, baterie prázdných lahví a povalujících se odpadků, které někteří hosté „zapomněli“ odhodit do připravených košů a pytlů... Za úplné tmy se tím unavených dobrovolníků rozchází s tím, že zbytek dodělají zítra. To už bude neděle a na vepřového nebožtíka si z desítek návštěvníků vzpomene jen málokdo. I když, kdo ví?

Abych nezapomněla. Součástí premiérové obecní zabíjačky byl také masopustní průvod obcí, jehož „čelo“, tak jako loni, vedli Beřkovští ze Šebřova následovaní suitou několika desítek originálních masek. Letos se do kostýmů obléklo i mnohem více dospělých, než tomu bylo v minulých letech. Všechny masky si pak mohly vybrat jednu z nabízených dobrot – ať už masných specialit, nebo těch „tekutých“ u stánku obhospodařovaném pány Časnochou a Králem. Odborná porota složená z PaDr.Cikánka, Ing.Srby a pana Dvořáka vybrala dvanáct nejoriginálnějších masek, které odměnila sladkostmi. Úspěšný, i když pro organizátory velmi náročný den, završilo posezení v místní hospodě „Na návsi“, kde k tanci i poslechu vyhrávali pánové Rous, Salač a Valový.

Při ledčické zabíjačkové premiéře jsem se od mistra Škabrahy dozvěděla mnoho zajímavého. Ráda se s vámi o poznatky podělím. Třeba se vám někdy budou hodit. Víte, že:

- váha prasete se určuje podle váhy ledviny (velmi nepřesně), či spíše a o mnoho přesněji, podle objemu krmníkova těla v „kohoutku“
- dříve se hospodáři chlubilvali, že jejich čuník má „sádlu na pět prstů“, ale dnes se naopak chovají prasata nepříliš sádelnatá
- prase má až 16 metrů dlouhé tenké střevo
- z prasete je prakticky všechno jedlé (až na nějaké ty „drobnosti“), jí se dokonce i mozeček, ze kterého se připravuje pochoutka zahuštěná vejci – potvrzují, že vynikající
- před lety se musel odevzdávat tzv. „krupon“ – kůže z krmníčkova hřbetu – jehož stažení bylo velmi pracné, což celou zabíjačkovou „ceremonii“ značně komplikovalo
- prasečí koleno má tak krásné maso, že drží pohromadě, ať je vařené jakkoliv dlouho, nikdy se totiž „nerozpadne“
- jitrnice se vaří asi 15 minut na mírném ohni (kolem 75°C), voda nesmí vřít; ostatně všechno, co je uvnitř je už jednou vařené, vařená jitrnice se pozná podle toho, že „plave“
- kůže se musí vařit dlouho, vezme-li se přes „vařeku“, musí se sama od sebe přetrhnout

Jaká nálada a pohoda při první masopustní zabíjačce panovala, to dokladují otištěné fotografie. Desítky dalších z pořádaných 245 si můžete prohlédnout na www.ledcice.cz.

Fotoreportáž ze školních akcí

Vítání jara

Třebaže podle kalendáře mělo být jaro, musely ledčické děti pomoci paní Vesně a jejím vilám to opravdové JARO přivolat. Venku foukal vítr, střídavě poprchávalo, ale děti statečně vzdorovaly Osudu. Všem přítomným rozdaly nazdobené napučené větvičky, přednesly pásmo básniček a zahrály na flétničky. Za potlesku přihlížejících "otevřely" Srbovic studánku, a pak spálily Moranu v rybníku Dundáku. To vše za dohledu ledčického vodníka, který se na ně z protějšího břehu díval. Jaro tedy konečně přišlo. Pochvalu zaslouží opravdu pěkné masky a "paruky" z barevných fáborek, jejichž výroba dala malým aktérům určitě hodně práce.

Ledčické panenky pro UNICEF se objevily v časopisu Květy.

Každý tvůrce panenky dostal děkovný dopis.

Květy pomáhají

Ledčické panenky mezi kamarádkami

ZNÁME VÝSLEDKY SOUTĚŽE

O NEJKRÁSNĚJŠÍ PANENKU KVĚTUŠKU

Adoptuj panenku a zachrániš život dítěte

„A doptuj panenku a zachrániš život dítěte“ – pod tímto známým heslem proběhla soutěž o nejkrásnější panenku Květušku, kterou společně vyhlásila redakce Týdeníku Květy a Český výbor pro UNICEF. Proč jsme tuto soutěž společně vyhlásili? Týdeník Květy v rámci oslav svých 175. narozenin chtěl podpořit dobrou věc: pomoci dělat pracovníků UNICEF zajistit i těm méně šťastným dětem vstup do takového světa, který bude chránit a respektovat jejich právo na pokud možno bezstarostné dětství.

Zisk z prodeje panenek, které jste z takovou láskou a péčí vyrobili, bude použit na podporu očkovacích programů UNICEF ve světě, kde stále ještě každoročně umírají téměř 2 miliony dětí na nemoci, proti nimž existuje očkování nebo lék.

Zájem, který tato soutěž vyvolala, nás velmi mile překvapil! V UNICEF nostačili zvedat telefony a tisknout rodné listy, jimiž byly vaše panenky vybaveny. Od října do ledna přišlo na adresu redakce přes 200 originálních panenek! Přicházely ze všech koutů republiky, od dětí z mateřských škol po seniory, dokonce i muži se zapojili! Vybrat tu nejkrásnější bylo skutečně obtížné a odborná porota v čele s patronkou projektu Panenka, oděvní designérkou paní

Liběnou Rochovou, měla opravdu nesnadný úkol. A jak nakonec rozhodla?

1. místo: MARGIT ŘEŘIČHOVÁ, Vimperk
2. místo: JANA RÁŽOVÁ, Kdyně
3. místo: VIKTORIE BALOGOVÁ, Jarpice

Malý dárek spolu s poděkováním od nás obdrží každý účastník soutěže.

A jaký bude další osud panenek? Budou nabídnuty „k adopci“ za částku 600 Kč, což umožní proočkování jednoho dítěte proti šesti závažným dětským chorobám. Můžete je zakoupit v prodejnách UNICEF i na e-shopu www.unicef.cz. Děkuje vám!

unicef

Patronka projektu Liběna Rochová s vítěznými panenkami. Zleva 2., 1. a 3. místo

Provedení některých panenek bylo dokonale

Noc s Andersenem ve škole byla plná her, četby, vyprávění, soutěží a tvořivosti.

Kurz práce s pedigem

Kulturní střípky

Příležitostný ledčický sbor a orchestr bodoval

Obec Ledčice na Květnou neděli připravila nejen pro vyznavače hlubokých kulturních zážitků společný vstup do velikonoc. Všichni, kdo chtěli strávit příjemné chvíle naplněné krásnou hudbou a zpěvem, přišli v podvečer do místního kostela svatého Václava, kde se uskutečnil další, v pořadí druhý, chrámový koncert Příležitostného ledčického sboru a orchestru. Tentokrát podpořený dvěma členy rockové skupiny Dvořákova veranda – Antonínem Salačem a Ladislavem Málkem. Hudební produkce opět probíhala pod odborným „režijním“ vedením Barbory Novotné a dirigentskou taktovkou Jakuba Kydlíčka.

V úvodu koncertu skvostně zazpívaly sopranistka Barbora Novotná a Gábina Kuchařová (alt) nesmírně krásnou a podmanivou skladbu G.F.Händela „Come ever“. Za varhany usedl Jiří Emmer, na flétnu hráli Jakub Kydlíček, Václav Bratrych, Dagmar Vandělková a Hana Šťastná. Poté ve vytříbeném provedení zazněly i další Händelovy skladby jako O liberty, How beautiful z oratoria Mesiáš či From mighty z Judy Makabejského. Händelovské „okénko“ vystřídala dvě Bachova díla z Matoušových paší. Vyvrcholením první části koncertu pak bylo suverénní předvedení sopránových partů z Biblických písní Antonína Dvořáka.

Zlatým hřebem večera byla mezi pěveckými sbory i hudebního světa znalými posluchači velmi populární Truvérská mše, jejímž autorem je nedávno zesnulý Petr Eben. Skladbu zazpívalo několik ledčických nadšenců, jimž bylo ctí vystupovat po boku renomovaných pražských profesionálů – Veroniky Strnadové, Zdeňka Čermáka, Barbory a Jana Novotných, Miloslavy Fouskové, Gabriely Kuchařové, Jany Krčkové a Kateřiny Melicharové. Ti všichni společně s místními nadšenci tvoří seskupení s nadsázkou zvané „Příležitostný ledčický sbor“.

Hudbu společně provozují ne pro ctižádost či peníze, ale pro radost svou i svých bližních, pro radost z pospolitosti a vzájemné sounáležitosti. Odměnou pak amatérům i profesionálům byl děkovný závěrečný potlesk a slova chvály, kterých se jim dostalo. Škoda jen, že diváků nebylo více.

Říp

Milo Velebil (17. 5. 1900 – 7. 9. 1989)

Ilustrace Veronika Kubáčová

**Kolikrát jsem říkal
tomu zvonu:
Ty podivná sudbo
mých pozemských let,
rozhoupej své srdce
při mém skonu,
až já budu z tvého
kraje odcházet...**

**Rozhoupej své srdce,
až utichne moje,
rozezvuč a rozvlň
smrtí těžký vzduch,
až se zatetelí
zakotvená bóje,
šíříc koldokola
stonásobný kruh.**

**Zakotvená bóje
až se zakymácí,
strhne do hlubiny
s čím jsem tu byl spjat.
Milovaná hlíno,
tvůj syn se ti vrací
v jarech kolem Řípu
kvést a zelenat.**

Vážení a milí v Ledčicích, aby Vám ve Vaší sbírce básní o Řípu nechyběla ani jediná, posílám Vám jednu, kterou určitě zatím nemáte. Je od zapomenutého básníka, mého velkého přítele, Milo Velebila z Horních Beřkovic, kde pracoval od roku 1922 až do svého skonu v Psychiatrické léčebně jako ošetřovatel těžce nemocných. Seznámil jsem se s ním jako student, kterému otiskli v tehdejší Lidovém deníku 6. července 1941 článek o tom, čím bych v životě chtěl být – a tu mne přišel dopis právě od Milo Velebila. Od té doby jsme se znali, podporoval mne na studiích v Praze, přestože stavěl se svou ženou Majkou vlastní dům a musel určitě šetřit každou korunou. Vzniklo celoživotní přátelství nás obou, z něhož vznikl rukopis mé studie k jeho nedožitým 90. narozeninám – čili v roce 1999, letos už to bude o dalších 10 let zase více. Jeho žena – stejně tak vzácná žena – je stále ještě živa, blahopřál jsem jí k 95. narozeninám 20. 3., vzpomněl jsem přitom na Milovu tvorbu a našel básničku o Řípu. Proto vznikl ten nápad, poslat ji Vám do Ledčic, když vím, jak rádi tisknete ve svých „novinkách“ básničky o Řípu.

Váš Miroslav Sgl

POHLED DO HISTORIE

225 let evangelíků v Ledčicích

Možná, že bych se v úvodu tohoto povídání měla zmínit, čím se evangelická církev liší od katolické a kde tedy bylo ono pověstné „jablko sváru“, které zapříčinilo takovou nenávist mezi těmito dvěma „údy“ křesťanstva. Jistě si vzpomínáte na článek Ing. Otakara Špecingera, který jsme otiskli v LN v květnu 2007. Popisoval tragickou událost z roku 1783, kdy se při pohřbu zemřelé evangeličky z Cítova střetli její souvěrci s rozvášněným davem katolických „sousedů“ vyprovokovaných k nepřítelství katolickými kněžími a vrchností. Krvavou řež nepřežilo tehdy pět lidí a bylo i několik zraněných. Ani se nám dnes nechce věřit, že se tohle všechno (a mnoho podobného) událo v tomto našem klidném a mírumilovném kraji a ke všemu v době, kdy všem měl náboženskou svobodu zajišťovat tzv. toleranční patent císaře Josefa II. z 13.10.1781. Jak vidno, skutečnost ještě dlouho po jeho uzákonění byla v praxi jiná.

Ale vraťme se k výše zmíněnému „jablku sváru“. Každý z nás jistě zná bohatou výzdobu katolických kostelů a každý z nás, i ten nevěřící, byl alespoň jednou v životě v takovém chrámu svědkem mše plné různých složitých „úkonů“.

Evangelíci se ve své víře chovají jinak. Odmítají ideál „laciné“ církve, nechtějí uctívat svaté, zpovídat se, věřit v očištěc, neuznávají poslušnost papeži, odmítají uctívat ostatky světců a mučedníků, nechovají ve vážnosti obrazy, sochy a další předměty znázorňující svaté a vytvořené k jejich slávě, nevěří v přítomnost Boha při svátosti přijímání, neuznávají Mariánský kult, nepořádají procesí. Naopak věří v ideál církve navrácené k původní čistotě a chudobě, v církev bez bohaté hierarchie zbavenou přemíry majetku a bohatství, uznávají „čisté slovo boží“ a Kristovo učení. Proto bývá evangelický kostel velmi stroze vybaven a jeho jedinou výzdobou je obvykle prostý kříž, či nejvýše obraz beránka – symbol Ježíše Krista. I bohoslužby se odehrávají v prostém a jednoduchém stylu.

Od katolické církve se evangelická liší i v další řadě věcí. Netrvá na příkladu na celibátu duchovních, věřící si faráře sami volí, farářkou se může stát i žena a farář si může vybrat místo svého působení. Jednotlivé sbory se sdružují do seniorátů a ty pak do celocírkevního sboru – Českobratrské církve evangelické, která vznikla v roce 1918 sloučením církví reformované a luterské, jež navazovaly na tradice staré jednoty bratrské (Hus, Komenský).

Po tomto rozsáhlém úvodu nám je asi ledacos jasnější, a tak se můžeme „pustit“ do oněch 225 let (a něco navíc) z titulu tohoto článku.

Boje mezi zastánci jednotlivých církví můžeme zaznamenat už v dávném středověku. Potyčky a války střídaly kratičké doby klidu a míru. Přísnou rekatolizaci zavedli v Čechách Habsburkové (Ferdinand I., 1526). Až za vlády Rudolfa II. se pronásledování jinověrců zmírnilo a v Čechách panovala jinde nevídaná tolerance. Majestát z roku 1609, tímto podivínským císařem vydaný, zaručoval náboženskou svobodu. Na Podřipsku se přesto např. paní Polyxena snažila často velmi tvrdě o „usměrnění“ odbojných evangelíků, ale nedařilo se jí příliš. Dokonce lidé z Krabčic, Břízy, Ledčic ... si stěžují na hejtmana roudnického, že porušuje majestát (zákon) Rudolfův sužováním evangelíků. Po Bílé Hoře (r. 1620) byli sice pronásledováni ještě více, ale přesto na Podřipsku bylo lépe, než v jiných krajích. Vláda nemohla tak mocný rod, jako byli Lobkowiczové, přinutit k větší přísnosti proti kacířům. U nich totiž rozhodovaly především hmotné cíle a jejich poddaní by houfně utíkali do poměrně blízkého Saska. Po smrti paní Polyxeny (r. 1642) zde měl hlavní slovo její podstatně tolerantnější syn, Václav František Eusebius. Ostatně jeho manželka Augusta byla dokonce luteránkou, a tak z rodného Německa prý vozila na Roudnicko evangelické duchovní, kteří tu nejen tajně, ale i veřejně konali bohoslužby. I díky tomu se podřipští „kacíři“ udrželi až do vyhlášení tolerančního patentu Josefem II. v roce 1781. Tehdy se ukázalo, že evangelická tradice má pevné kořeny. Vždyť ne nadarmo se říká: „Drží jak helvetská víra pod Řípem“. Připomeňme si tajnou modlitebnu, která bývala v Ledčicích v čísle 4 dávno před tímto rokem.

Protože se ke své staré víře přihlásilo nevídané množství lidí, napětí mezi novou církví a katolickým okolím bylo veliké. Tekla dokonce krev (viz vzpomínaná událost v r. 1783). Ještě roku 1785 byl utýrán katolíky evangelík Balcar z Bezděkova, protože pracoval ve svátek. Tak fanatická doba to byla!

První evangelický sbor vznikl ve Ctiněvsi, která prý podle pověr je nejstarší vesnice v Čechách a ve které byl (snad) pochován praotec Čech. První evangelická bohoslužba se zde konala 1.1.1783 v čísle 24. Sloužil ji Samuel Pauliny ze slovenské Štiavnice. Ukázalo se ale, že jeho způsob plný křížování, žehnání, zpěvů a hostií se mnohým nelíbil. Důvěru sboru nezískal. A tak se počátkem roku 1784 oddělilo 136 rodin a založilo

reformovaný sbor v Ledčicích, zbytek pak zrušil ctiněveské sídlo a přeložil je do Krabčic. Prvním ledčickým farářem byl ustanoven Jiří Fazekáš. Téhož roku byla postavena i farní budova. V roce 1788 byl zřízen hřbitov, v letech 1798 – 1791 pak vybudován kostel s postranní kazatelnou, spojený s farou a poskytující místo asi pro 500 věřících. Kostel byl postaven v intencích tolerančního patentu, ve kterém se praví: „*O modlitebnách nařizujeme výslovně, aby žádného zvonění, žádných zvonů, věží, ani veřejného vchodu z ulice neměla, jinak však mohou ji, z jakékoli hmoty chtějí, vystavěti.*“ Když si dnes ledčický evangelický chrám prohlédnete, zjistíte, že opravdu nemá vnější znaky kostela, jen jeho západní štít zdobí kamenný pohár, symbol této víry.

Už v roce 1793 byla postavena evangelická škola (v „kozí“ ulici, dnes čp. 75). Jak napsal Pavel Váša ve své knize „Pod Řípem“, škola byla jednotřídní, nizoučká, s ošklivými, nenatřenými a zacákanými lavicemi. Fungovala zde do roku 1842 a mívala až 100 žáků. Nová evangelická škola byla přistavěna k faře a otevřena před 165 lety, 27.4.1844. Dodnes je nad jejím vchodem (čp. 92) zazděna bronzová deska se slovy: „*Štěpnice byla pomocí šlechtných přátel založena a dne 27. dubna 1884 posvěcena*“.

Škola se udržela do roku 1920, kdy byla definitivně zrušena. Malinká a chudá fara s četnými nízkými pokojíky byla rozšířena kolem roku 1900 a stala se opravdu výstavnou patrovou budovou. Další velká vnitřní přestavba kostela proběhla v letech 1950 – 51, kdy byly zrušeny zpuchřelé varhany a kazatelna byla umístěna na čelní stranu. I tak ale bylo ponecháno jednoduché zařízení – lavice a kůr. Křtitelnice byla zakoupena v jakémsi zrušeném klášteře. Jižní stěnu chrámu zdobila pouze mapa s vyznačenými obcemi, které sboru přináležely. Tehdy jich bylo 69.

Za zmínku stojí ještě připomenutí další ledčické výjimečnosti – první dětské opatrovny ve střední Evropě. Ta byla založena Eleonorou Látovou v roce 1869, tedy před 140 lety, přímo na faře. O rok později zakoupila protější dům čp. 27, kde se starala podle vzorů a poznatků, jež sama získala při svých německých studiích, o děti tří až šestileté. Připravovala je na školu po stránce mravní, pohybové i pracovní. Protože děti přibývalo, bylo nutno přibrat pomoc „slečen.“ Když ve vsi vypukla epidemie černých neštovic, při níž zemřel milovaný Eleonořin syn Bohoušek a další děti, byla opatrovna uzavřena. Dodnes se v Ledčicích tomuto stavení tak říká.

Zajímavý a téměř pohádkový je zdroj peněz, za které byl odkoupen dům čp. 27. Za války v roce 1866 přitáhl do Ledčic oddíl pruského vojska a s ním jeho velitel Géliou, francouzský Švýcar. Byl ubytován na faře, kde se spřátelil s otcem paní Eleonory, farářem Janem Kašparem tak, že mu později odkázal několik tisíc franků, jmění na tehdejší dobu značné.

Ledčický sbor vlastnil kromě kostela, fary, školní budovy a opatrovny ještě zahradu (32 arů), pole (1ha 4a) a fond farní, školní, stovební, sirotčí, chrámový, chudinský, hřbitovní a hrobkový.

O ledčických evangelících se dá vyprávět ještě dlouho. Snad se k nim vrátím někdy příště. Určitě by vás zajímala pohnutá historie statku čp. 4 a jejích obyvatel, zazděný dopis objevený při demolici, tajná evangelická modlitebna, významní návštěvníci zdejší fary (Amerling, J.V.Frič, Šubrt, Pleva, Karafiát...), či některé příběhy plné vášně a lásky. Možná, že se naskytne příležitost a budu v „evangelických střípcích“ pokračovat.

Pro jakous – takous úplnost zde závěrem uvedu přehled všech farářů a období jejich působnosti v Ledčicích, od vzniku sboru (1784) po jeho „fúzi“ se sborem Krabčickým (1998).

Jiří Fazekáš	1784-1791
Emerich Tsider	1791-1806
Štěpán Ivany	1806-1832
Jan Kašpar	1832-1872
Antonín Lát	1872-1912
Josef Kantorek	1912-1920
Václav Bureš	1920-1933
	<i>2 roky sbor neobsazen</i>
Bohumil Potměšil	1935-1943
Karel Bakala	1944-1950
Jaroslav Matějka	1950-1957
Václav Otto	1957-1964
Miroslav Pechar	1964-1974
Jan Potoček	1974-1977 <i>dojíždí z Krabčic</i>
Emanuel Vejnar	1977-1980 <i>opět bydlí na faře</i>
Miroslav Pechar	1980-1984 <i>dojíždí z Litoměřic</i>
Kurt Bartoš	<i>dojíždí z Roudnice n.L., bohoslužby pouze 1x v měsíci</i>

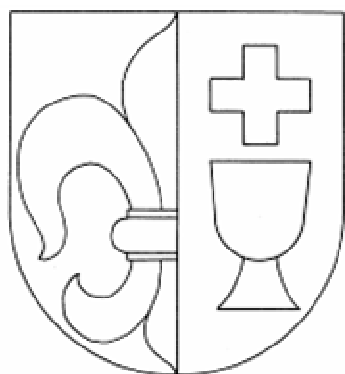
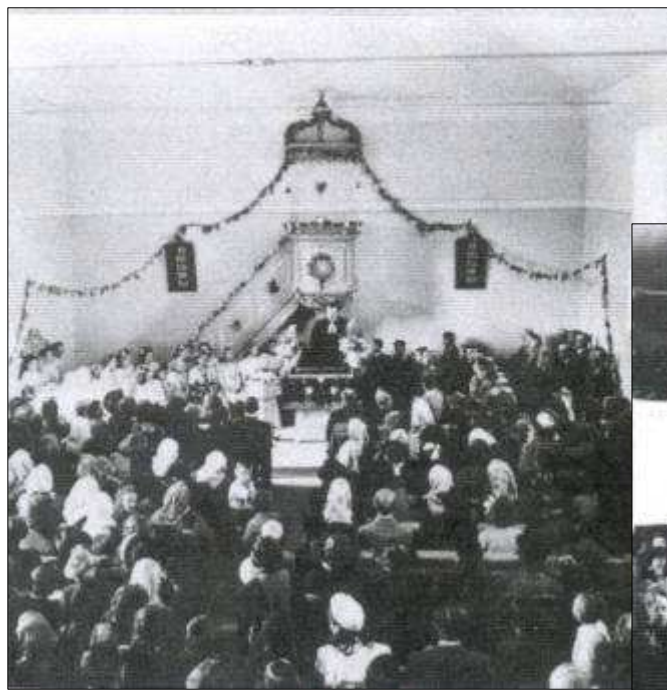

V červenci 1996 je konání bohoslužeb v Ledčicích ukončeno a v březnu 1998 přeneseno do Krabčic.

A to je konec evangelií v Ledčicích?

Že by nám je připomínala už jen bronzová pamětní deska nad klenutou vstupní branou ledčické fary s portrétem M.J. Husa a jeho citátem: „*Hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdu, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu až do smrti*“.

Nebo ledčickým zbyl pouze symbolický kalich s helvetským (švýcarským) křížem v pravé polovině obecního erbu? Kdo ví?

Smutná výročí

Letos si připomínáme dvě význačná výročí, jejichž příčiny a důsledky bychom neměli nikdy zapomenout, abychom je nemuseli prožít znovu.

Před 95 lety se stalo sarajevské zavraždění následníka trůnu, Františka Ferdinanda d'Este, záminkou k rozpoutání války dnes nazývané **První světová**. O životě v Ledčicích té doby se můžeme dočíst ve školní kronice.

„Mobilizací z 26. července 1914 povoláni byli do zbraně četní zdejší občané, z nichž bylo 20 otců školních dětí. Definitivní učitel, rodák zdejší, Antonín Voves, odešel při mobilizaci za vojenskou povinnost a již 8. září 1914 raněn byl u Lublína v Rusku do nohy. Václava Telecka, definitivního učitele 2. třídy, zastihla mobilizace při prázdninové vojenské službě. Ten se však již 15. října 1914 vrátil z vojny jako superarbitrováný pro srdeční vadu a z toho vznikla neschopnost pochodování.“

V průběhu následujících válečných let se řídící učitel, Alois Seidl, zmiňuje o časté pomoci ledčických občanů vojákům „v poli“, ale i o tom, jak krutě válka doléhala na civilní obyvatelstvo, které strádalo nejen nedostatkem potravin, ale i dalšího zboží. Píše o ubytování haličských (polských) válečných uprchlíků v Ledčicích, o tom, jak byl v březnu 1916 sejmut měděný kryt školní věžičky pro válečnou potřebu, ale i o sběru šatstva, kuřiva, cupaniny, sušených bylin k vaření čajů, cukru a podobně. Každý dal, co mohl. Čím déle válka trvala, tím méně toho bylo.

Když s velkou úlevou celý svět přijal zprávu, že 11.11.1918 v 11 hodin byla ukončena válka tehdy nazývaná „Velká válka“, protože nikdo netušil, že za dvacet let přijde ještě druhá, slavilo se i v Ledčicích. I když oficiálně válka skončila až 18.1.1919, kdy byla v Paříži zahájena mírová konference, lidé už se chystali na mírový život. A všude se čekalo na návrat mužů. Ale nebylo snad vesnice a města, kde by neměli komu postavit pomník. Jen do Ledčic se nevrátilo 32 občanů! Jejich jména nesmí být nikdy zapomenuta. Nejsou to jména neznámá, cizí. Dodnes u nás žijí potomci některých z nich. V první světové válce padli:

Bušil Antonín 20 r.
Bušil Josef 30 r.
Bušil Václav 22 r.
Bušil Václav 39 r.
Bláha Václav 24 r.
Cipr Václav 43 r.
Fric Antonín 23 r.
Florián Antonín 41 r.
Hájek Jaroslav 23 r.
Hakl Antonín 28 r.
Hanč Václav 22 r.
Heran Josef 21 r.
Heran František 19 r.
Honolka Antonín 22 r.
Hýbl Karel 39 r.

Justa Antonín 20 r.
Král Josef 21 r.
Kříček Antonín 23 r.
Kvíz Václav 22 r.
Lipš Josef 25 r.
Nedvěd Antonín 22 r.
Mareš Jaroslav 30 r.
Milda Vojtěch 34 r.
Pachman Antonín 31 r.
Procházka František 24 r.
Plicka Václav 20 r.
Tichý Václav 32 r.
Tichota František 41 r.
Vinkler Václav 26 r.
Voves Josef 40 r.

Čest jejich památce.

V roce 1924 byl v Ledčicích vztyčen památník s mottem na jeho střední části: *Těm, kteří ve světové válce 1914 – 1918 umírají svobodu nám křísili věnují vděční spoluobčané.*

Dnes už se skoro zapomnělo, že symbolem úcty k padlým se po válce staly červené vlčí máky. Tehdy kanadský chirurg John McCrae ve své básni „In Flanders Fields“ (Ve Flanderských polích) přirovnal rudé květy vlčích máků kvetoucích i ze země zničené válečným tažením, k nezměrnému sebeobětování a krvi jeho mrtvých kamarádů, ležících mezi nimi.

Před 70 lety, **15. března 1939**, obsadili nacisté zbytky posledního demokratického státu ve střední Evropě – území Čech a Moravy. Učinili tak definitivní tečku za českou samostatností. Bylo zahájeno hrůzné tažení proti lidské svobodě, důstojnosti a životům. Válka zvaná **Druhá světová** byla odstartována. Okupaci ledčičtí obyvatelé prožívali stejně pohnutě jako všude jinde. Už 15. března večer, za velmi špatného počasí provázeného sněhovou plískanicí, se ve vesnici objevily první německé hlídky. Nutno poznamenat, že okupační posádka v Ledčicích nesídlila snad díky tomu, že obec leží stranou hlavního silničního tahu a není tu ani železnice. Proto neměla pro uchvatitele strategický význam.

Většina ledčických byla přesvědčena, že jsme se měli bránit. Vzpomínali na tzv. „malou mobilizaci“ v roce 1938, která po celém kraji probíhala velmi radostně. Ledčice byly plné malých přepadových tanků Československé armády. Vojíci prý, podle vyprávění pamětníků, byli v neustálém obležení místními dětmi, hospodyně jim podstrojovaly, všude vládla naděje a hrdost na vybavenost a impozantní sílu naší armády i víra v nepřekonatelnost hraničního opevnění. Bohužel, vše skončilo, jak známo, brzy a bez boje. Říkalo se: „O nás bez nás“. 29.9.1938 byla sepsána mnichovská dohoda – diktát pod pohrůzkou zásahu čtyř podepsaných velmocí: Francie, Británie, Itálie a Německa. Byli jsme obklíčeni kolem dokola, přičtete-li fašistické Slovensko, zabrané Rakousko a Polsko, na které si nacisté činili své nároky. Hranice po zabrání Sudet Němci vedla těsně za Roudnicí, jen malý kousek od nejpamátnější a nejmilovanější české hory, Řípu. Litoměřice už ležely za „čárou“. Také Mělník byl hraničním městem...

Do Ledčic přicházeli uprchlíci z pohraničí. Byli to na příklad Musilovi a Horkých, kteří nějaký čas bydleli v čp. 82 (dnes zde žije paní Alena Justová).

Každý současník, netrpí-li chorobou lhostejnosti a ignorance lidské důstojnosti, pociťuje i dnes hlubokou úctu ke všem, kteří po 15. březnu 1939 bojovali za budoucnost své vlasti. Nacistická okupace s sebou, vedle mnoha příkladů statečnosti a obětavosti, přinesla také vzájemnou nedůvěru, slabošství, cílevědomou kolaboraci a udavačství. Příštích šest let se stalo zkušebním kamenem lidských charakterů.

Mnozí z mladých byli „nasazeni do říše“ na nucené práce. Václav Černý, Josef Černý, Jiří Čmelda, Václav Janda, Anna Jíchová, Antonín Král, Jaroslav Král, Josef Král, Bohumil Mareš, Josef Miler, Václav Nedvěd, Marie Nováková, Václav Štech, učitelé Jiří Elis a Jaroslav Mraček, ti všichni odcházeli „do Reichu“ porůznu v průběhu války. Nucené práce se také „ze zákona“ týkaly zemědělců, kteří vlastnili malé plochy půdy. Válka je strašná záležitost. Pamětníci ví, jak snadno lze ztratit svobodu. Ostatně tohle dnes víme i my, kteří jsme nikdy žádnou válku neprožili, neboť zrovna v tuto chvíli na této planetě řádí boje hned na několika místech. Právě proto je nutné nezapomínat a varovat. Varovat před novým násilím, zpusťšenými hodnotami a bolestí. Všechno začíná nenápadně – šikanou, řáděním chuligánů, pochody neonacistů, terorizmem.

„Geneze lidstva“, historická studie norské akademie věd, zjistila, že počítáno od roku 3 tisíce před naším letopočtem dodnes zuřilo na Zemi více než čtrnáct a půl tisíce válek, v nichž zahynuly téměř 4 miliardy lidí. Přitom míru si lidé za těch počítaných 5 tisíc let užili všeho všudy 290 roků. Za prostředky použité ve válkách a za válkami zničené hodnoty by bylo možno zeměkouli opásat pomyslným pruhem zlata širokým 156 a vysokým 10 metrů! Tolik teoretická studie. Tolik válečná daň.

Víte, že

- před 1135 lety, roku 874, prý do Prahy dorazil první sud vína. Věnoval ho velkomoravský kníže Svatopluk knížeti českému, Bořivojovi, k narozeninám. Jeho čtrnáctileté manželce Ludmile (později zvané Svaté) prý víno zachutnalo tak, že přikázala vysadit moravskou révu na Pšovce u Mělníka.
- v roce 1709 Evropa zažila nejchladnější zimu vůbec. Děly se při ní věci opravdu nebývalé. Řeky promrzaly až ke dnu, takže ryby hynuly. Počty umrzlých ptáků se odhadovaly na miliony. Více než dva týdny teplota neopouštěla - 15°C. Vražedná zima posléze měla za následek neméně krutou neúrodu a hladomor. Takže pokud se vám letošní zima zdála nepříjemně dlouhá a studená, buďte rádi, že jste nezažili tu před třemi sty lety.
- před 105 lety (r. 1904) byl v Ledčicích založen hasičský sbor, takže patřil k nejstarším na Podřipsku. Jeho činnost se „vytratila“ v 80. letech minulého století. Obnovena byla loni díky spolupráci s panem Ladislavem Mládkem.
- před 155 lety (27.1.1854) se v Ledčicích narodil autor memoárové knihy „Z Čech do Vídně“, kovář Josef Pšenička. Můžete si ji vypůjčit v místní knihovně.
- před 75 lety (9.2.1934) zemřel v Roudnici ve věku 35 let na otravu krve bývalý ledčický a posléze vepřecký učitel, Vojtěch Zdrubecký.
- před 625 lety (r. 1384) byla napsána první historická zmínka o ledčickém kostele svatého Václava, tehdy ještě gotickém. Toto ve své době významné církevní středisko bylo povinováno odvádět panovníkovi 12 grošů desátek.
- před 85 lety (r. 1924) se za starostování pana Honolky, významného místního sedláka, dostalo do názvu naší vesnice písmeno **d**.

- před 85 lety (1.6.1924) byly elektrifikovány Ledčice.
- před 155 lety (r. 1854) naše vesnice získala „úředně“ název Lečice (před tím Letzitz).
- před 95 lety (v březnu 1914) byly zrekvirovány pro válečné účely dva zvony z věže kostela sv. Václava.
- před 45 lety (r. 1964) o prázdninách byla postavena autobusová čekárna Na Cikánce.
- před 25 lety (r. 1984) za domem čp. 205 Na Rafandě, namísto bývalé Plickovic stodoly, bylo místními občany vybudováno volejbalové hřiště sloužící dodnes.
- před 25 lety (r. 1984) byla ledčická knihovna přestěhována z „osmičky“ do čp. 92 na evangelické faře. Knihovnicí se tehdy stala paní Bohumila Nešporová z čp. 200. Dnes je knihovna v čp. 42 v areálu obecního úřadu.
- před 15 lety (8.6.1994) byla zahájena v našem regionu stavba dálnice D8.

Perzekuce ledčických sedláků

Před šedesáti lety, v roce 1949, začala v Ledčicích nemilosrdná perzekuce zdejších sedláků. Byli, stejně jako na dalších místech v Československu, označeni za kulaky a nestoudně okradeni. Byl jim zabavován majetek, rozorávaly se meze jejich polí, mnohé rodiny byly vystěhovány a netrvalo dlouho, nuceně vzniklo po vzoru sovětských kolchozů i JZD – Jednotné zemědělské družstvo. Cílená likvidace sedláků nazvaná **kolektivizace** nenávratně zpřetrhala historické vazby a tradice starých, nejen podřípských rodů. Sluší se alespoň připomenout jména těch nejvíce postižených. Byli to Jaroslav Švehla čp. 2, Josef Srba čp. 4, Jaroslav Svoboda čp. 108, Václav Justa čp. 33, Josef Voves čp. 77, Antonín Husák čp. 42, pan Pokorný čp. 50...

Místní donašeči „zapracovali“ také v případě pana učitele Velímského (který musel odejít do pohraničí) nebo faráře Antonína Bradny, jenž byl na dlouhé roky uvězněn.

Tato zvrácená doba se už nesmí opakovat!

Tendenční „diskusní“ příspěvek ledčického předsedy JZD soudruha Š., který pronesl o nějaký rok později v Agitačním středisku OV KSČ a který otiskly v r. 1957 Vesnické noviny Roudnicka „Nová vesnice“, hovoří sám za sebe:

„I my v Ledčicích jsme seděli před osmi lety zamlklí. Dlouho jsme pak tápali a dělali chyby. Nevěděli jsme, jak do toho. Naši členové z JZD vystupovali. Před dvěma roky jsme však začali poctivě. Výsledek se už projevil na konci roku, při dobírce. Od té doby se do družstva vrátilo mnoho členů. I noví přistupují. A přišli sami. Přesvědčili se. Když s našimi družstevníky budete hovořit dnes, tak žádný z nich už soukromě hospodařit nechce. Jen za prvé pololetí mají mnozí z nich uskladněno na svých sýpkách přes 20 centů obilí, které dostali jako naturálie za odpracované jednotky.

Vy už můžete hospodařit hned z počátku dobře. Z našich chyb se poučíte a snadno se jich pak vyvarujete. A k tomu vám přeji hodně zdarů a úspěchů.“

Vzpomínka na kněze a pedagoga Karla Kudra

Karel Kudr se narodil před 85 lety, 17. ledna 1914, v jugoslávském přístavním městě Pulja v rodině námořního důstojníka. V roce 1932 přišel společně s Anastázem Opaskem do kláštera v Břevnově jako absolvent arcibiskupského gymnázia. V noviciátě přijal řeholní jméno Řehoř. Po roce odešel do pražského semináře a po jeho absolvování r. 1949 se stal farářem v Černoučku, kde působil až do své tragické smrti 20.8.1991. Staral se o věřící všech přifařených obcí, tedy i o věřící v Ledčicích. Na jeho působení dodnes zůstala v místním katolickém kostele krásná památka – obraz hlavního ochránce země České i patrona naší obce, svatého Václava, jehož autorem je malíř Emanuel Dítě. Toto rozměrné plátno v nádherně vyřezávaném rokokovém rámu korunovaném líbezným medailonem Marie s děťátkem sem nechal pan farář Kudr převézt roku 1959 ze zrušeného ústavního kostela v Horních Beřkovicích. Původně, až do konce 1. světové války, tento obraz visel v kapli Strakovy akademie, vysokoškolské koleje na Klárově v Praze 1, dnes sídle vlády ČR. Karel Kudr se po celý život intenzívně věnoval hudbě. Dodnes se hrají na příklad jeho Pašije podle svatého Lukáše (naposledy zazněly r. 2004 ve farnosti Praha – Modřany). Tyto pašije byly původně napsány pro amatérské zpěváky s necvičenými hlasy, kteří mnohdy neuměli ani číst noty, takže proto zpívali převážně podle sluchu. Jednotlivé party byly rozděleny mezi několik osob. Kromě postavy Evangelisty a Krista zde vystupují Pilát, Petr, Jidáš, Velekněz, vojáci, služka a Pilátova žena. Sbor zpívá zástupy. Ve vatikánském nakladatelství Editions Vaticanae a v reedici ve Vyšehradu vyšly pak Cantus chorales. Bylo by skvělé, kdyby „Příležitostný ledčický sbor“ nacvičil alespoň střípek z tvorby pana faráře. Karel Kudr byl výborný pedagog, varhaník a zpěvák, ale především mimořádně hodný člověk. Dodnes na něj jako na „svatého člověka“ tělem i duší s úctou vzpomínají ledčičtí věřící i nevěřící. Stejně, jako na jeho sestru Ludmilu, která až do důchodu působila jako učitelka hudby v Praze – Nuslích. Svůj život dožila u bratra na černoučské faře, ale pochována je v Podkrkonoší. Pan farář Karel Kudr, který se nesmazatelně zapsal do duchovních dějin celého Podřipska, odpočívá na hřbitově v Černoučku.

Ledčický „devítkový“ rok

Připomeňme si alespoň velmi krátce několik významných událostí, které se v Ledčicích staly v letech, jejich letoopočet končil číslovkou 9:

- r. 1349 (4.4.) Zbyslav, probošt a konvent doksanského kláštera pronajímají Oldřichovi Zajáci z Hasenburka na dobu jeho života a manželky ves Ledčice za roční platbu 30 kop grošů.
- r. 1609 se pozdější majitelce Ledčic (ves koupila r. 1616), paní Polyxeně z Lobkowicz, tehdy 43leté, narodil jediný syn a dědic, Václav František Eusebius, jenž se v dospělosti stal velmi významným českým diplomatem, politikem a mecenášem, ale také zapáleným podřipským patriotem a stavitelem. Obšrně jsme psali v LN, květen 2007
- r. 1749 ledčický zednický mistr Václav Nedbal dokončil stavbu márnice a hřbitovní ladně zvlněné zdi kolem místního kostela sv. Václava.
- r. 1839 (29.11.) se narodil Václav Čermák, stavitel obecné školy v Ledčicích (r. 1886). Více o něm se dočtete v příštích LN.
- r. 1869 dcera ledčického evangelického faráře Jana Kašpara, Eleonora, založila na faře opatrovnu pro 3 až 6leté děti. O rok později otevřela první veřejnou opatrovnu ve střední Evropě, která sloužila svému účelu po mnoho let. Eleonora se provdala za faráře Antonína Láta, jenž pak v Ledčicích působil plných 40 let. Jejich syn, Ludvík Lát, napsal o zdejší životě knihu „Na lečické faře“.
- r. 1879 Mořic Lobkowicz, tehdejší majitel 459 metrů vysoké mýtické hory Říp, nechal velkým nákladem na popud hospodářského spolku v Roudnici zalesnit její do té doby pouze skalnaté a travnaté stráně buky, duby, břízami, javory a jasany. Na výsadbě pracovali i dělníci z Ledčic. Les se ve stejném složení dřevin udržel dodnes.
- r. 1889 byla v místní škole zřízena žákovská knihovna s 234 svazky, které tehdy darovala c. a k. okresní školní rada, bohatí ledčičtí sedláci a zdejší kupci.
- r. 1899 následkem vypuknuvšího skvrnitého tyfu nebyla několika ledčickým dětem povolena po určité době školní docházka.
- r. 1899 byl ledčický rodák Ferdinand Císař, věrný osobní přítel Tomáše G. Masaryka, jednomyslně zvolen nejvyšším představitelem Evangelické církve moravské.
- r. 1899 (31.12.) byla ledčickou korporací Říp založena spolková knihovna, jejímž prvním knihovníkem byl zvolen přítel František Heran.
- r. 1919 byl v Ledčicích pod vlivem celonárodního nadšení ustanoven tělovýchovný spolek Sokol (viz LN, červenec 2005).
- r. 1919 (20.6.) zemřel v Novém Městě nad Metují ledčický rodák, malíř a konstruktér Bedřich Nedoma, který se narodil 20.8.1837 v místní evangelické škole, kde jeho otec byl řídícím učitelem. Malířova pravnučka, paní Erika Miksche z Vídně, nám poskytla zajímavý rodinný materiál, který byl před nedávnem i s fotografiemi otištěn v LN.
- r. 1929 (31.1.) zemřel evangelický kněz a spisovatel, autor nesmrtelných „Broučků“ Jan Karafiát, který měl k Ledčicím velmi hluboký citový vztah a často sem k příbuzným na faru zajížděl.
- r. 1929 začal ve Vlastivědném sborníku Podřipska mladý učitel z Černoučku Josef Věromír Pleva, uveřejňovat příběhy ze života dětí inspirované vlastním životem s názvem „Malý Bobo“. Tyto epizody předčítal dětem nejen ve své škole, ale i přátelům v Ledčicích (na faře). Kapitoly pak upravoval podle jejich připomínek a později je vydal jako knihu „Malý Bobeš“.
- r. 1929 (v červenci) byla zahájena autobusová doprava z Ledčic do Roudnice.
- r. 1939 (18.1.) za účasti 65 členů se poprvé konal pohřeb (přítele Antonína Šveňhy) pod novým praporem Podpůrného a vzdělávacího spolku Říp. Prapor byl pořízen v roce 1938 u příležitosti 20. výročí vzniku ČSR.
- r. 1939 (10.3.) byla zahájena péče o ledčické malé děti v tzv. Žnovém útulku, který se později stal základem pro vznik místní mateřské školy.
- r. 1939 (17.3.) se i v Ledčicích, stejně jako v celém Protektorátu Čechy a Morava, začalo na silnicích jezdit vpravo.
- r. 1949 se stal ledčickým farářem Karel Kudr.
- r. 1949 (20.5.) byl ve 13 hodin v ledčické škole přímo při vyučování zatčen kněz Antonín Bradna (26.11.1922-19.2.2006). Stalo se tak na udání místních donašečů. O svém pobytu v kriminále, kde strávil plných 12 let, napsal knihu „Dvanáct zastavení“. Více si můžete přečíst v LN z července 2001 a března 2006.
- r. 1949 podle nařízení ONV v Roudnici museli žáci a učitelé místní školy v průběhu pěti „hledacích dnů“ prohlédnout bramborové porosty v celém ledčickém katastru. Byli nalezeni dva brouci (!) mandelinky bramborové (Leptinotarsa decemlinea) – imperialistického škůdce číslo jedna. Vyhláška pro potírání žlutočerně pruhovaného „amerického brouka, zločinného prostředku amerického

barbarství“ pravila: „*Jest vlasteneckou povinností každého občana zúčastnit se celokrajské hledačky, aby americký brouk, posel západního imperialismu, byl v našem kraji zničen!*“

- r. 1949 začala také v Ledčicích, stejně jako na dalších místech v republice, perzekuce místních sedláků.
- r. 1959 (16.1.) při novém územním dělení republiky Ledčice zcela mimo historické tradice připadly pod okres Mělník.
- r. 1959 zemřel pan Josef Cipr (naroz. 1898), ledčický amatérský kronikář, který se ve svém linkovaném školním sešitě s černými deskami snažil zachytit historii místních stavení tak, jak si ji pamatoval, nebo znal z vyprávění.
- r. 1959 byl založen Svaz chovatelů drobného hospodářského zvířectva v Ledčicích.
- r. 1959 byl zásluhou faráře Karla Kudra v ledčickém kostele instalován historizující religiózní obraz svatého Václava, jehož autorem je profesor pražské akademie, Emanuel Dítě.
- r. 1969 bylo do školy za sběr léčivých rostlin pořízeno pianino, dnes už vzácný historický „kousek“.
- r. 1989 v Ledčicích vzniklo místní Občanské fórum.
- r. 1999 byla dokončena fasáda na kostele.
- r. 1999 (1.5.) byly otevřeny nové prostory ledčické obecní knihovny (čp. 42).
- r. 1999 (25.9.) byl uveden do provozu sběrný dvůr v Ledčicích.
- r. 1999 byl zkolaudován ledčický vodovod.
- r. 1999 (8.1.) vyšly poprvé Ledčické novinky, zpravodaj a společník všedního i svátečního života naší vesnice. Je tomu tedy více než deset let, kdy jsme se pustili do práce, aniž jsme tušili, zda úvodní nadšení bude přetaveno ve spokojenost občanů a zda problémy, které jistě přijdou, budou řešitelné. Slušelo by se, poohlédnout se za uplynulým obdobím zvláště proto, že v tichosti „slavíme“ jubileum prozatím nejdelšího souvislého vydávání místního periodika. Věřím, že Novinky jsou dnes většinou z vás dobrým průvodcem po místní historii, zdrojem prospěšných informací o nejdůležitějších lokálních událostech, s nimiž stojí za to se seznámit, i užitečnou veřejnou službou zdejšími obyvatelům. Doufám, že tomu tak bude i nadále a že noví autoři objeví také nová témata, k nimž můžete přispět už teď i vy.
- Všechna čísla LN si můžete stáhnout na www.ledcice.cz.

Pamětník J.Cipr s dětmi
(1958)

Stavba čekárny Na Cikánce
(1964)

Z valné hromady spolku ŘIP

INZERCE

Finanční poradenství

I s málem lze dosáhnout hodně

Základem nabídky služeb jsou následující oblasti:

Státní dotace na bydlení

Státní dotace na rentu

Zajištění rodiny a jejího příjmu

Zajištění movitého i nemovitého majetku

Investice

Úvěry a hypotéky

Ostatní státní dotace

Úprava a přeskupení zadluženosti

Zastoupení 35 nejvýznamnějších finančních domů s výběrem z více než 650 nabídek a produktů.

Nabídka komplexních a provázaných řešení financí a jejich následná správa tak, aby případná rizika byla co nejvíce omezena a bylo dosaženo maximálního zisku.

Spolupráce s analytickým centrem, které průběžně vyhodnocuje situaci na jednotlivých segmentech finančního trhu a vybírá nejzajímavější a nejstabilnější možnosti.

Poradenská služba je zdarma a ceny produktů levnější než na přepážkách.

Mlčenlivost ze zákona při práci s osobními citlivými daty je zaručena.

Milan Kučera

držitel licence České národní banky

telefon: 724 894 807

mail: kucerami@volny.cz